Ч. 237 (12.893). Львів, четвер 22. жовтня 1931. Pocztowa oprata zapłacono ryczałtem. Рік LII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“. Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці і захор. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 4 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Від ділянки до ділянки.

Луцьк, 16. жовтня 1931.

I.

Північно-західні землі переживають нині особливий переломовий момент. Від того, чи зуміють українські інтелігенти належним способом вийти з цього переломового періоду національного життя, буде залежати наша ближча чи дальша майбутність. Стежки національного руху розгубилися й навіть позатиралися. Може не буде від речі кинути на них промінь світла та роздивитися серед них.

Минуло всього десять років. За цей час українські інтелігенти встигли йти в своїй праці в ріжноманітніших напрямках. Захоплювалися вони найріжнороднішими ділянками, щоб заразже залишити їх і хапатися за інші.

Ось ті ділянки, що на якийсь час притягали до себе увагу й енергію наших інтелігентів.

Просвіта. Був час, коли всі кинулися на
творення її та працю в ній. Повстала вона май-
же в усіх повітах. Але вистарчило кількох уда-
рів, кількох випадків закриття, щоб просвітян-
ське поле залишилося обезлюдненим у цілій
низці повітів. **Торговля.** Кожний безробітний
інтелігент складав пляни творення ріжної тор-
говлі, а дехто й започатковував її. Одна-друга
невдача, і це поле було залишене облогом.
Шкільництво. Був запал творити свої гімназії,
початкові й інші школи, переводити плебісци-
ти, вести боротьбу деклараціями за українську
викладову мову в сільських школах. Подуло
вітром в очі — і ця акція припинилася. **Повіто-**
ве й міське самоврядування. Боротьба за опа-
нування її велася деякий час досить енергійно,
навіть дещо здобуто на позиціях війтів, ґмін-
них рад, повітових соймиків і виділів та в місь-
ких самоуправах. Прийшли перешкоди і наша
збірна воля й енергія відплили на бік. **Партійне**
життя деякий час кипіло, виявляючи боротьбу
ідеольогій і сил, та пригасло. Прийшла черга
на **церковні справи,** а головним чином на **укра-**
їнізацію церкви. Покипіло, покипіло й простиг-
ло під подувом двох протилежних вітрів —
східнього й західнього. Під цей час очі й енер-
гія українських інтелігентських верств звернені
майже виключно на **кооперацію й взагалі еко-**
номічне життя.

А всі залишені й майже призабуті ділянки,
якими по черзі захоплювалися наші інтеліген-
ти, пустошіють або поростають нанесеним
зіллям.

II.

Хто завинив і що завинило в цьому сумно-
му явищі нашого **сезонового** захоплення тою
чи іншою ділянкою життя та проходолодження
до неї із зміною вітру, це занадто широке пи-
тання. Одначе легко ствердити, що в цьому
явищі відіграли велику ролю такі наші власні
хиби: 1) соломяний вогонь нашої вдачі, себ-
то імпульсивність, мрійливість і слаба воля
(брак витревалости), 2) поверховне відношення
до діла, брак звички до простудіювання й опа-
нування суті, форм і практики кожної поодино-
кої ділянки життя й взагалі дилетантизм і 3)
брак ясного дальшого пляну праці.

Треба бути щирими з собою й сказати собі
отверто: всі згадані вище позиції наша інтелі-
ґенція в більшій мірі втратила. Залишення по-
зицій само по собі не є прогріхом, коли зроб-
лено це з метою зібрати сили і наново розпоча-
ти роботу. На жаль, у цій хвилині ми не спосте-
рігаємо ні думки про опанування залишених
ділянок життя, які **по закону** й на підставі ста-
тистичних цифр належать нам.

Правда, зайшли й незалежні від нас причини, чому ми залишили цілу низку ділянок громадського, освітнього, культурного й економічного життя. Але не в них вага положення, а в тому, що ані ми не пильнували цих втрачених позицій, ані не боролися за них, а навіть серіозно не підготовлялись їх відзискати.

Настав час спинити цей шкідливий відступ і почати підготування використати всі легальні засоби і спроможности з метою відзискання втрачених ділянок життя. Коли ми цього не зробимо, то не виявимо своєї життєздатности.

III.

Практично:

Час розпочати акцію за відкриттям „Просвіт“ у всіх повітах, до чого нас повинні змусити жахливі прояви зростаючої темряви, хуліганства, деморалізації молоді, безбожництва, занепаду сільсько-господарської культури, зубожіння хліборобів і т. ін.

З огляду на велику ощадностеву редукцію вчителів, спинення розросту шкільної сітки й шкільного будівництва та жахливе зростання анальфабетизму й нарешті відсутність фахових шкіл для дітей безземельних і малоземельних селян, нашим обовязком є почати творити приватне шкільництво, а для цього закладати шкільні товариства. Наші селяни й тепер уже утримують приватних учителів для своїх дітей. Спроможеться не одно село утримати в себе й приватну школу. Лише треба робити це організовано й належним способом.

Про розвиток власної торговлі, а в першій черзі організованого збуту й перерібки сільсько-господарських продуктів в останньому часі говориться немало. Маючи на увазі домінуючу ролю кооперації, ми проте охоче витаємо і розвиток нашої української торговлі та промисловости.

Щоби відзискати попередній стан нашого посідання в самоврядуванню і поширити його, наше громадянство повинно готовитись до цього пляново та головно — фахово. Без належного місця в самоврядуванні ми не зможемо урухомити інших ділянок життя.

Завмерле церковне життя повинно знову стати питанням актуальним, бо не можна далі спокійно придивлятися моральному занепадові населення, безбожництва й розшарпуванню української церкви ріжними шкідливими в національному й духовому розумінню сектами. Церковний комітет (може в інших правних формах) повинен бути відновлений.

Управильнити й піднести агрікультуру є боевим завданням моменту і це завдання повинно притягти всю увагу й усі сили нашої інтелігенції, а поруч з цим — кооператизація перерібки і збуту продуктів.

IV.

Стоїмо перед загрозою занепаду нашого культурного й господарського життя. Чуємо ясні перестороги людей науки, статистичних цифр і фінансової кризи державних організмів світу, що ніяка стороння чи зверхня сила ні сьогодня ні ще дуже довгий час не є і не буде всилі підняти шкільну та позашкільну освіту, агрікультуру, торговлю і промисловість та духове життя мас.

Маси мусять думати самі за себе: від них самих на довший час буде залежати їхній культурний і економічний рівень.

В. Островський.

Як це було у Перуджі?

Українська справа на засіданні Меншостевої Комісії Т-ва Прихильників Ліги Націй.

Минулого року, як відомо, обговорювано в Брюсселі на засіданнях Міжнародного Т-ва Прихильників Ліги Націй доволі обширно українську справу в Польщі у звязку з так званою „пацифікацією“. Тіснішою ареною для цієї справи була Меншостева Комісія Т-ва. На цій комісії вибрано минулого року підкомісію, зложену з п-ні Баккер ван Боссе, п. Шульгина і п. Стронського (Варшава) з тим, що підкомісія мала розглянути весь матеріял і запропонувати на черговому засіданні меншостевої комісії свої резолюції у цій справі.

Підкомісія дійсно збиралася ц. р. кілька разів на засідання в Перуджі (Італія). На ній п. Шульгин пропонував обмежитися до того, щоби п-ні Баккер, як голова підкомісії, виголосила на Комісії реферат, але щоби не пропонувала резолюції, яка повинна б вийти з якихсь нейтральних кол. Одначе п-ні Баккер з цим не погодилася. До її становища приєднався і п. Стан. Стронський. П-ні Баккер не дістала від підкомісії ніякої інструкції. Члени здались на її обєктивність. Тільки пос. Стронський просив, щоби в рефераті та резолюціях оминала гострих висловів.

На порядок нарад меншостевої Комісії справа прийшла дня 6. жовтня 1931 р. і Комісія ухвалила тоді такі резолюції:

„Меншостева Комісія Міжнародньої Унії То-
вариств для Ліги Наців: 1) Констатуючи, що
держава не може ніколи, навіть коли лучають-
ся події, що заслугують на осуд, вважати себе
звільненою від тих обовязків супроти своїх пiд-
даних, які випливають з ідеї справедливости і
поваги до права, висловлює надію, що поль-
ський уряд поробить відповідні заходи для по-
лагодження подій, які стали предметом скарг,
внесених до Ліги Націй; 2) Маючи на увазі те,
що Комітет Трьох вирішив поставити на поря-
док денний Ради Ліги Націй ці скарги, чекає з
довірям рішення Ради; 3) Стверджуючи, що
розвязка питань, звязаних з українською мен-
шістю у Польщі, утруднена недостачею льояль-
ности з боку деяких елементів, що проявляєть-
ся між іншим терористичними актами; 4) ви-
словлює переконання, що не зважаючи на всі
труднощі нинішнього дня, співпраця між уря-
дом і політичними партіями української мен-
шости в справі осягнення задовольняючого рі-
шення цілої проблеми української меншости в
Польщі — є необхідною“.

Перед принятям наведених резолюцій від-
булась над ними обширна і жива дискусія на Ко-
місії для справ меншостей. З деякими моментами
цієї дискусії варто познайомити і наших читачів.
Перш за все про сам реферат п-ні Баккер ван
Боссе. Вона познайомила всіх присутніх з істо-
рією справи на терені Т-ва Прихильників Ліги
Націй, а також на терені самого таки Союзу На-
родів. Крім того спинилася в своєму рефераті над
дальшими подіями після „пацифікації“, а саме
над справою польсько-українських переговорів,
які скінчилися невдачею, тому, що польська сто-
рона висунула домагання декларації льояльно-
сти та відкликання петицій з Ліги Націй. Остан-
ню вимогу референтка скваліфікувала як незро-
зумілу та нереальну. З черги присвятила увагу
резолюціям Української Парляментарної Репре-
зентації з 2-ого липня 1931 р., в яких сформульо-
вані українські домагання. П-ні Баккер стала на
становищі, що польський уряд мусить порозумі-
тися з політичними представниками української
меншости не в справі ліквідації наслідків т. зв.
„пацифікації“, бо це самозрозуміла справа само
по уряду, але в справі ширшого полагодження укра-

іської справи, а саме справ шкільної та автономії. Це порозуміння моглоб, на її думку, відбутись на місці, а булоб добре, колиб і терен унії був для цього використаний.

З черги промовляв на Комісії п. Ол. Шульгин. Він полякував п-ні Баккер за реферат та провкт резолюції та між іншим говорив:

„Резолюція, що лежить перед вами є ділом компромісу. Отже ця резолюція не задовольнить певно ні одної ні другої сторони. Вона в усякому разі за слаба, щоби могла дати повне вдоволення українцям з Галичини, нерви яких дуже напружені".

Крім того у своїй довгій промові п. Шульгин сказав між іншим ще таке:

„Працюючи в Меншостевій Комісії Унії, беручи активну участь у підкомісії, я мушу всеж з натиском повторити те, що я вже й давніше тут говорив, а саме: я в ніякому разі не репрезентую української меншості в Польщі і мої заяви абсолютно її не вяжуть... Нині більше ніж колинебудь я бажаю передати ведення цієї справи в Унії кваліфікованим представникам Галичини, українським послам до польського сойму... Ніхто не заперечує, що посли з УНДО дійсно репрезентують українське населення"...

Потім виступає ще ціла низка промовців у справі резолюцій. Між іншими промовляє секретар екзекутиви конґресів зорґанізованих національностей п. Аменде, який підкреслює, що бажання українського населення у Сх. Галичині мати українську державу зовсім не є фактом нельояльности і тому пропонує останню точку резолюцій злучити з першою. Ця пропозиція не пройшла.

Говорив також польський представник пос. Стан. Стронський, який присвятив багато уваги „саботажам". Він домагався ультимативно збереження третьої точки резолюцій, бо в противному випадку польська делеґація буде примушена голосувати проти цілої резолюції. Терор, на його думку, мусить бути осуджений, але не можна поминути попри те і справи загальної нельояльности деяких політичних кол, які про це нібито зовсім отверто говорять. Вимагаючи збереження третьої точки резолюцій, пос. Стронський сказав, що йому дуже прикро було брати участь у виробленні резолюції, яка осуджує польський уряд. Йому, як представникові опозиції, легко говорити проти уряду у Варшаві, але тут йому приходиться додавати слово „польський" уряд і це йому, як патріотові дуже важко. Є два шляхи виходу зі становища, в якому він найшовся: або сказати, що все є добре, бо „ми це зробили", або визнати отверто, що „не все є добрим, що ми теж у дечому винні". Промовець вибирає цей останній шлях і резолюцію в цілости приймає.

Таким чином бачимо, що наведена вище резолюція принята в цілости і польськими голосами.

Дайте моральну й матеріяльну поміч тим, котрі впали жертвою найвищого громадянського обовязку!

Українці у високих школах Позначя.

Познань, 17. X. 1931.

В цім році в познанськім університеті був заповіджений **numerus clausus dzielnicowo-wyznaniowy** на всіх виділах. На правн. та медичнім факультеті був конкурс матур, на фармації для всіх нововступаючих конкурсовий іспит з фізики або математики. Не зважаючи на ті загострення, на правн. факультет зголосилося 3 і принято всіх 3. На мед. факультет зголосилося 4, а того принято 3. На мат.-прир. (фармація) факультет зголосилося 16, з того принято 12 (фармація 11). На гуманістичний виділ не зголосився ніхто. На лісовий зголосилося 3 і принято всіх 3. На фізичне виховання зголосився 1, одначе його не принято.

Цікава була історія при приниманні на фармацію. Зголосилося 16 кандидатів, з чого лише 11 приступило до конкурсового іспиту. З решти 3 не прибуло на іспит, а 2 за пізно внесло подання. По конкурсовім іспиті приняли були лише 6, решту відкинули. Дивне було те, що відкинули одного студента, який мав уже 1 рік фармації в Ґрацу. „Перепавших" на конкурсовім іспиті завдяки їх інтервенції у директора фармацевтичного відділу також по тижні принято (за винятком 1, що пішов на мат.-прир. в.). Слід замітити при цій нагоді, що до іспиту стануло всіх около 250 на 160—180 вільних місць.

До Високої Торговельної Школи зголосилося 3, до Високої Школи Будови Машин 2. Усі приняли.

Ґнідан Володимир Іван.

Автомобільний торг в Берліні.

Берлін, 17. жовтня 1931.

17. жовтня відчинено в Берліні автомобільний торг. Тревае він до 25. жовтня. Дивним може виглядати той торг, але так фактично є. Правдивий торг автомобілями і то не новими, а старшими, вже вживаними. Таке сьогодня положення, що викидає на ринок багато вживаних возів. Причиною цього є в більшости кріза. Але й у нормальних часах істнувало таке явище. Німеччина американізується. Темпо вимагає від кожного здібности конкуренції. Без авта годі собі це нині уявити. Тож всяка фірма чи й приватна людина старались купити собі авто, себто збільшити видатність своєї праці.

Приходить зима, кріза загострюється. Останні події захитали неодним підприємством, чи навіть приватними особами. Вони примушені конечністю позбуватись надбань добрих часів. Продають свої вози. Трудно найти покупця, тож влаштовано цей торг, чи краще сказати: виставку, щоб публика приглянулась ближче всьому і може дещо купила по дуже дешевій ціні. Продаються вози виробу останніх 3 років по нижчих на половину цінах, як нові. Вози ще дуже добрі. Ціни не так собі довільно встановлені. Для оцінки возів є спеціяльні товариства і покупець не переплатить, коли купить вживаний віз, хоч би навіть на ньому не розумівся.

Щоби зорієнтуватися в цінах, вистане кілька прикладів. Найдешевший тяґаровий віз у 60 к. сил коштує лише 300 марок. Найдорожчий коштує коло 26.000 марок. Треба додати, що цей найдорожчий віз коштував весною цього року 46.000 марок. Тип Мерцедес, модель 1931, 200 к. сил. Проїхав усього коло 15000 кільометрів, отже віз дуже добрий. Ціна з уваги на люксусовий віз низька. Пересічно можна купити дуже добрий віз солідних фірм за 2.500 марок. Одначе є добрі вози, малі, правда, за 1000 марок, а навіть за 500 можна дістати добрий малий віз фабрикації Опеля.

Статистика показує, що в Німеччині автомобілізм зростає. Одначе це тільки на папері. Хтось подумав би, що всі виказані урядовою статистикою збільшення — це нові вози. Отже коли нові, то фабрики повинніб заробляти. Одначе показується, що вози дуже часто міняють своїх власників, а все це реєструється урядово як нові покупки. Так прим. за останній рік каже статистика, що в Німеччині куплено 42.000 нових і 118.0000 старих авт. Виходило би зовва, що старі вози переважають. Тимчасом тут треба взяти на увагу те, що в старі вози входять одні і ті самі вози по кілька разів, бо вони часто міняють своїх власників.

Хто припадково на час торгів був би в Берліні, повинен обовязково зайти поглянути на цей торг та переконатись наочно про дешевизну як на теперішні часи. При огляданні торгу представниками преси перед отворенням декому з бідних журналістів засвітились були очі, коли побачив, що за 500—600 марок, а найбільше за 1000 може купити авто і до того ще на сплати. Дуже можливо, що неодин з них і постановив собі придбати авто, бо журналістична праця вимагає все великої скорости.

М. С.

Магометанські пляни.

В Єрусалимі відбудеться, як звідомляють звідтіля, магометанська „королівська конференція", що має обміркувати ситуацію на близькому сході. На конференцію дістали запрошення всі магометанські королі, князі й еміра з північної Африки, близького сходу, Вірменії та Індії. Говорять також про пляноване утворення нового каліфату з осідком в Єрусалимі.

ФЕЙТЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 22. ЖОВТНЯ 1931.

Д-Р АНДРІЙ ЛАСТОВЕЦЬКИЙ. 2)

„Чародій з Менльо Парку" помер...

(Докінчення.)

Тут повстали один за другим знамениті винаходи. З важніших згадаємо т. зв. чотирократний телеграф, при помочі якого можна було вислати тим самим дротом по дві депеші в однім напрямі себто разом чотири депеші, дальше автоматичний телеґраф, що телеґрафував цілі сотні знаків на мінуту, і цілу низку телеґрафічних уліпшень.

Одначе Едісон не був задоволений з фабрики тому, що як її керманич не легко міг працювати над винаходами; тому 1876-ого р. заснував свою приватну ляборaторію в Менльо Парк під Нюйорком. Тут уліпшив електричний телефон тим, що завів вугляний мікрофон. Рівнож мав перший ужити слова „гальо", нині загально вживаного підчас телефонічних розмов.

Одначе найбільше ориґінальними творами його ума були фонограф (1877) та електрична жарівка (1879). Фоноґраф був вислідом обсервацій телефонічних розмов. А саме в телефоні тремтить під впливом людських звуків тоненька металева бляшка. Едісонові прийшло на думку, що таку бляшку можна спонукати до тремтіння, а тимсамим до видавання звуків чисто механічними засобами, а не конче звуками.

Получивши оба процеси: говорення до телефону і репродукцію цієї розмови восковим вальцем, що зафіксовував механічно людську бесіду, зістав він готовий фоноґраф, що мав спочатку за завдання заступити стеноґрафію. Одначе нинішні фонографи, себто ґрамофони служать здебільша музичним репродукціям. Знов-же при винаході електричної жарівки найважнішою річю було винайти такий матеріял, який огрітий в порожнечі аж до температури свічення не стоплювався би. Після безлічі безуспішних спроб (памятаєте витревалість батька?) з металевими дротиками, Едісон ужив до жарівок звугленого бамбусового волокна. І з цього часу датується велитенський розвій нової галузи техніки, а саме техніки освітлення. У 1880 р. корабель „Колюмбія" замовив першу серію Едісонових жарівок. 1000 його-ж жарівок освітлювали 1881-ого року головний будинок всесвітньої виставки в Парижі, а вже 1882-го року мусів Едісон збудувати центральну електричну стацію в Нюйорку. А до цього треба було чейже безліч спеціяльних вилучників, безпечників, помірових приладів і т. п. Отже не диво, що Америка святкувала золотий ювилей цього винаходу з невиданою величавістю.

Після одної великої фінансової невдачі, якої сам передбачити не міг, кинувся з цілим засобом своєї енерґії до фабрикації цементу, яку значно уліпшив. Таким робом покрив усі свої попередні страти. Дещо пізніше заснував він у Зєдинених Державах сітку електричних залізниць. Тяжкий оловяний акумулятор заступив легким ніклевим акумулятором, в якім катодою є губчасте залізо, а анодою окиси ніклю. Напруга такого акумулятора має від 1,3 до 1,5 вольта.

До розвитку кінематографії причинився Едісон 1887-го р. винаходом т. зв. кінетоскопу, що уможливлював одному глядачеві оглядати рухомий образ. Кілька літ пізніше сконструував знимковий і репродукційний фільмовий апарат.

1887-го року перенісся з Менльо Парку до містечка Вест-Орендж у стейті Ню Джерсі. Тут дав працю цілій сотні робітників, електротехніків, механіків, рисівників, фотоґрафів, музиків і т. д. Розуміється, що свої успіхи завдячував не тільки своїй знаменитій духовій конституції, але також свому залізному здоровлю, яке не знало втоми. Незвичайну чемність умів Едісон поєднати з рішучістю і з самоволодінням. Ніодин з його підвладних не бачив його, щоб він колинебудь „вийшов з рівноваги".

Побіч своїх щоденних занять находив Едісон час на спорт, музику і театр. Був знаменитим пливаком, що йому раз навіть стало в пригоді. А саме, коли замолоду видавав гумористичний журнал „Поль Прай", де висмівав авторитети свого окруження, вкинули його з пімсти у глибокий канал. Від певної смерти врятувало його уміння добре плавати. Едісон був завсіди погідний, його дотепи були незрівняні.

Для повної характеристики цього велетня наведу кілька його висказів: „Ріжнюся від більшости винахідчиків тим, що крім таланту винахідчивости маю практичний змисл; це щось в роді доповнення моєї винахідчивости, це змисл до інтересу, це почуття грошевої вартости винаходу. Цим змислом не наділила мене природа. Я засвоїв собі його по дуже тяжких ударах". Тільки такий самоук, як Едісон, що не ходив до жадної школи довше, ніж три місяці, міг сказати: „Ґеній — це тільки в одній сотій частині натхнення, а в девятьдесять девятьох сотих частинах — піт. Ґеній складається з якнайбільше напруженої праці, здорового людського розуму і впертости, з якою держимося одного і того самого заміру". А на питання, що було фільософією його життя відповів 77-літній старець: — Праця!

——o——

Загадка страшного злочинця.

Сильвестер Матушка, справник залізничих катастроф, у світлі своїх зізнань і поведінки.

Зусилля поліції трьох держав центральної Европи: Австрії, Угорщини й Німеччини, увінчалися успіхом щойно після 10-тимісячних гарячкових пошукавок, а проте таки закінчилися побідно: вияснено в детайлях тайну страшних атентатів на залізничі потяги, тайну, яка безглуздістю і звірством злочину хвилювала весь світ і спонукувала його з найвищим напруженням слідкувати за всіми звістками, що подавали надію викрити винуватця.

Викрито його врешті в цьому місяці в особі Сильвестра Матушки, походженням хорвата чи словінця, по суті навпів мадяра навпів німця. б. вчителя і військового старшини, тепер спекулянта домами й підприємця у Відні. Показалося, що цей єдиний чоловічок, сам один і без ніяких помічників та співвинуватців придумував плян і виконував замахи на особові потяги на великих европейських залізничих лініях, вганяючи в обійми смерти та засуджуючи на довічне каліцтво сотки цілком невинних і випадкових жертв. Теорія про те, що авторами тих замахів були члени якоїсь міжнародньої терористичної організації II. Інтернаціоналу — показалася фальшивою. Злочинцем є лише одна людина, яка збільшує нині ґалерію тих звірів у людському тілі, як Ляндрі, Гарман чи Кіртен, що всупереч офіціяльним розясненням їх діл — залишаються таки трагічними питайниками для усієї людськости.

Зрадила Сильвестра Матушку його підозріла поведінка підчас останнього його злочину, жахливого замаху на поспішний потяг на залізничому віядукті під Біяторбадь, коло Будапешту, в ніч з 12. на 13. вересня ц. р. Матушка зголосився тоді, нібито як один із подорожніх, що потерпіли на катастрофі, з претенсією до відшкодування. Він мав дійсно подряпане лице, але зрештою не подобав зовсім на людину, що злетіла у вагоні в глибоку на 30 метрів пропасть. Тоді пригадали собі люди, що підчас зойків ранених і метушні ратуючих, Матушка спокійно сидів збоку, на камені, і курив папіроску... Потім виявилося, що Матушка приглядався здалека експльозії пекольної машини, яку він підложив на віядукті та яка вибухла під колесами поспішного потягу, а коли потяг звалився з прорваного віядукту у пропасть, він сам покалічився ножиком і підбіг до місця катастрофи, де вдавав подорожнього.

Трагічне для Матушки було теж донесення одної австрійської поміщиці пані Форґо, в якої Матушка винаймив каменелім і нібито для розсаджування каміння скуповував великі запаси екразиту.

Припертий до муру зібраними подробицями з його життя, Матушка дістав серед переслухання нервової атаки, після якої склав подрібне зізнання своїх діл. Одночасно відкликав усе те, чим хотів відтяжити себе або скермувати слідство на фальшиві шляхи (нпр. про якогось Берґмана, який буцімто казав йому виконувати атентати в гіпнотичному сні, — або про організацію „Обновників світа“, які інспірували атентати).

Вирнула в хорому чи злочинному умі Матушки ідея висаджувати у воздух потяги — вперше в 1927 році. Ця думка не давала йому спокою, аж врешті він „не міг їй опертися“. Перший атентат виконав в грудні 1930 року, другий в січні 1931 р., обидва рази під Анспах в Австрії й обидва рази невдало. Врятували потяги машиністи, стримуючи машину в останнім менті перед катастрофою. 8. серпня ц. р. підложив він пекольну машину під Ютеборґ в Німеччині, а 12. вересня під Біяторбадь на Угорщині. В обидвох випадках вислід атентату був катастрофальний. Матушка признався, що мав намір робити такі замахи в кожній більшій европейській державі. На чергу мали прийти Голяндія (Амстердам), Італія і Франція (лінія Париж—Марсей)...

Черпав Матушка фонди на переведення цих діявольських плянів в діло з особистого маєтку, якого доробився головно в 1918 році, підчас револющії на Угорщині, коли то зібрав ватагу зревольтованих вояків і грабив населення (передовсім жидів). Мотиви тих атентатів — таки до нині не ясні. Чи спекулював на асекураційні премії, чи залізниче відшкодування, чи діяв просто, як хворий психопат — це буде мабуть на завжди тайною. Його маєток страшенне обтяжений довгами, які робив на поїздки по Европі та купно матеріялу на пекольні машини. Ні одна людина не знала, куди виїзджає та чим займається. Його дружина довідалася про все — з часописів.

Тепер Матушка ходить цілими годинами по вязничній келії і голосно молиться та співає церковні пісні.

Його видачі домагається Угорщина і Німеччина. Все одно — нема кари для такого опирплілого типа...

—o—

Декорація вікон у Львові ювилейними наліпками „Рідної Школи“.

Львівське Воєвідство дозволило **в неділю 25. жовтня 1931. декорувати вікна ювилейними наліпками „Рідної Школи“.** Ювилейна наліпка коштує 10 сотиків. Наліпки продають: Книгарня „Рідної Школи“ (Сикстуська ч. 20), Книгарня і антикварня (Рутовського 22. „Народний Дім“), „Народня Торговля“ (Ринок ч. 36), Книгарня Наук. Т-ва ім. Шевченка (Ринок ч. 10), Книгарня „Просвіти“ (Руська ч. 1) і „Союзний Базар“ (Руська ч. 20). Окрім того ювилейні наліпки продають усі дільницеві кружки „Рідної Школи“ та кожну скількість можна набути в Головній Управі „Рідної Школи“ у Львові, Ринок ч. 10.

Надіємося, що всі українці й українські установи Львова заздалегідь набудуть потрібне число ювилейних наліпок та удекорують в неділю усі свої вікна. Ніхто не повинен відтягнутися від того. Покажім, що нас у Львові сила!

В неділю **25. жовтня 1931. буде у Львові прилюдна збірка на „Рідну Школу“.** Під церквами і українськими освітніми установами будуть збирати збірщики до замкнених пушок „Рідної Школи“. Прохаємо їх не оминати, а спішити з жертвами.

П. С. К. „Рідної Школи“.

—o—

Будують „Згоду“.

(Допис з Сокальщини.)

Повідомляють нас із Сокальщини, що останніми часами почалася по тамошніх селах оживлена праця організації „Згода“. В деяких громадах отримали війти наказ згори про зібрання за всяку ціну підписів на заявах приступлення до тої „організації“, а крім того підписів на якихсь ближче незнаних друках. Були навіть такі випадки (Комарів), що громадський поліцай, який ходив за тими підписами з хати до хати, зумів зібрати підписи від таких, яких не бачив навіть на очі, себто скороченою дорогою підписував або сам, або давав підписувати охочим. Слід додати, що 5. жовтня ц. р. відбулася в Сокалі нарада тоїж „Згоди“. На цю нараду затягнено також деяких необізнаних у тих справах наших людей, які зрозуміли всю цю „згоду“ аж на салі нарад.

Звертаємо увагу всього українського громадянства на заходи цеї „організації“ та перестерігаємо всіх перед такою „згодою“, яку будують у нас на фальшивих підписах, або на несвідомості одиниць.

Докола манджурського вулькану.

В кабінеті ґенерального секретаря Ради Союзу Народів у Женеві радили 19. ц. м. над дальшим пляном акції в справі японсько-китайського конфлікту. Рішено знову резолюцію, яка доручає японському урядові відкликати свої війська з Манджурії а китайському урядові забезпечити життя й майно японських горожан на китайській території. Зокрема предсідник Ради Бріян переговорював дальше з представниками Японії та Китаю. Пробував устійнити максимальні уступки обох сторін в справі евакуації Манджурії та забезпечення японських горожан. Однак спроби були безуспішні, бо обі сторони стоять дальше на своїх дотеперішних становищах. В додатку японський делеґат робить рішучі застереження проти рішень Ради з оглядів процедуральних. Тимчасом прийшла вже відповідь японського уряду на урядову ноту Ради Союзу Народів, розуміється, відповідь неґативна.

Одночасно приходять вісти, що Японія приготовляється горячково до закінчення окупації Манджурії. Слідні теж приготування на випадок війни зі Зединеними Державами. Японська воздушна фльота робить пильні маневри. Знак, що надіється воздушних атаків. Переводиться також мобілізацію морських сил. Японські військові кола домагаються режіму твердої руки в Манджурії, а японська преса пише, що тепер поставлена на карту вся доля Японії.

В останньому часі повідомляють з Женеви, що заноситься на деяке відпруження ситуації на Далекому Сході. Японія схильна переговорювати безпосередньо з Китаєм. Коли Бріян предложив японському делеґатові свій плян полагодження конфлікту, делеґат заявив, що зачекає на вказівки свого уряду. Від себе заявив тільки, що Японія не виступить зі Союзу Народів без огляду на дальший хід манджурських подій.

Американські ґазети повідомляють, що в Токіо викрито заговір гуртка молодих старшин, що хотіли звалити теперішній уряд й проголосити військову диктатуру. Всіх заговірників арештовано. За причину протиурядового руху подали замало рішуче й енерґічне становище уряду супроти японсько-китайського конфлікту.

З орґанізаційного руху.

Заборона повітового зізду в Турці.

На день 14. ц. м. був скликаний повітовий народній зізд до Турки. Прибули делеґати громад (деякі з причини далекої дороги ночували з попереднього дня) і прибув з посольським звідомленням пос. Д. Великанович. Одначе ще перед початком нарад явився в салі комісар староства в асисті поліції і заявив, що наради не можуть відбутися, бо не збережено законних формальностей на довірочну нараду через появу декількох людей без запрошень. Це вже, мовляв, має характер публичного віча, якого не зголошено у політичної влади — і тому домагався розпустити людей. Пос. Великанович заявив на те, що ще наради не почалися і на салі будуть люди тільки з запрошеннями. Одначе комісар заявив, що він зараз на вступі найшов на салі та на подвірю людей без запрошень, тому не погоджується на ніяку нараду, а письменне рішення прийде пізніше. З уваги на те треба було зізд відложити на пізніше. Пос. Великанович відбув з людьми тільки конференції правної натури та інтервеніював у старостві в справах адміністраційних кар за мельдунковий закон і т. д.

Тут треба відмітити, що орґанізаційна робота в Турчанщині тепер підупала через незгідливість місцевих інтеліґентів та занедбання духовних та світських інтеліґентів по селах. „Свобода“ розходиться в повіті ледви в 17 примірниках (на 70.000 українського населення!). Одинока надія на селянство, яке щораз більше освідомлюється, але рівночасно можна побоюватися, що воно зневіриться у своїх світських і духовних провідників, як такий стан мав би тривати довше.

Напади на Рем.-Пром. Бурсу у Львові.

В Реміснично-Промисловій Бурсі у Львові при вул. Пасічній ч. 2 (Личаківське передмістя) вибив хтось 15. IX. ц. р. 10 шиб, які опісля управа вставила, не думаючи, щоби це знову повторилося. Про це не писалося ніде, бо управа бурси вважала це за відокремлений факт.

Тимчасом дня 16. X. повторився напад знову на вікна зі сторони парку, і то з такою силою, що каміння ушкодили протилежну стіну. При тому куски битого скла поранили одного бурсака. Інші вспіли скритись до сусідніх кімнат. Це було в год. 6'30 вечором, як молодь пильно працювала над лекціями. — Повідомлено найближчий постерунок, який третього дня по вчинку делеґував постерункового для списання протоколу.

А дня 19. X. ок. 7. год. вибито знову шиби в 3 кімнатах від сторони в парку — знову в порі науки рем.-пром. молоді. Закликаний постерунковий списав протокол і сказав, що на це нема ради, хіба, щоби вставити віконниці (до вікон величини дверей).

Молодь боїться тепер спати в кімнатах — непевна свого життя і здоровля, а до того дошкулює велике зимно. Треба ще зазначити, що невідомі напасники навмисно кидають каміння в ті вікна, де світиться, а поминають умивальні.

Таксамо останніми часами траплялися напади в парку на проходячих бурсаків, які не давали до того найменшої причини.

Литовці виграли з Польщею.

Міжнародній трибунал в Газі видав рішення в справі польсько-литовського спору щодо відновлення залізничої комунікації між Польщею і Литвою. Справу розглядала свого часу Рада Союзу Народів і складена задля цього окрема технічна комісія заявилася була згідно з польським домаганням за відновою плавби на Німані та залізничого руху на лінії Ляндварів-Кошидари. Рада Союзу предложила справу гаському трибуналові, який тепер вирішив, що Литва не обовязана відновити комунікацію в згаданому районі. Трибунал оперся на меморіялі Литви, де сказано, що Польща нарушила договір у Сувалках, окупуючи Вильно, і це дає Литві право на мирні репресії супроти Польщі. Литовські офіціяльні кола і литовська преса придають рішенню гаського трибуналу велике значіння, вважаючи його успіхом для Литви, яка бореться за Виленщину.

Статистика студентів у львівськім університеті.

При нагоді інавґурації нового академічного року львівського університету проректор проф. Вітковський подав звіт, із якого довідуємося про статистику студентів цього університету. І так у минулому академічному році записалося було 6.334 студентів. Із того на правничім факультеті було 2710, на медичнім 578, на фармацевтичнім 54, на гуманістичнім 1935, на математично-природничім 883, на теольоґічнім 174. Студентів було 4224, студенток 2034, із тих 1254 студіювало гуманістику. По віроісповіданні було: *греко-католиків 1026*, римо-католиків 3991, жидів 2.000. По національности: *українців* 1014, поляків 4248.

ОСТАННІ ВІСТИ

ТЕРНОПІЛЬСЬКЕ ВОЄВІДСТВО ДАЛО ДОЗВІЛ НА ЮВИЛЕЙНУ ОСІННУ ЗБІРКУ НА „РІДНУ ШКОЛУ“.

Рескриптом з дня 20. жовтня 1931. ч. Б. П. 3725/31. дало тернопільське Воєвідство дозвіл на ювилейну осінну збірку для „Рідної Школи“ на области цілого тернопільського Воєвідства на час від 25. до 31. жовтня 1931.

Просимо повіти і громади приготовити як слід збірку і подбати, щоби вона дала якнайкращий вислід.

Головна Управа „Рідної Школи“.

НОВИЙ ПРИСУД НА РЕР. НОВАЧИНСЬКОГО.

Варшавський окружний суд засудив Адольфа Новачинського і відвічального редактора „Газ. Варшавскої“ на кару по 2 тижні тюрми та грівну 1.000 зол. за наклепові статті під адресою „Іл. Курера Цодз.

БУРЛИВЕ ЗАСІДАННЯ СОЙМУ.

На початку засідання вівтіркового сойму пос. Гдуля (ББ) реферував справу внесення ППС про новелізацію закону з 1927 р. про працю молодих людей і жінок. Більшість комісії пропонувала, щоби сойм відкинув внесення ППС про новелізацію закону. Пос. Гдуля піддержував внесення комісії. Резолюцію комісії прийняли. Пос. Щерковський з імені ППС мотивував конечність прийняття внесення проекту закону про обезпечення від безробіття працівників варстатів, у яких працює більше ніж 5 людей. Бесідник каже, що нема надії, аби сойм полагодив справу безробіття. Самі безробітні при помочі всієї роб. кляси можуть це зробити. (Голос: навіщож приходите до сойму?) Пос. Бжезінський (НПР) звертає увагу міністра військ. справ, що в Бидгощі вправляє військо, щоби могло заступити робітників підчас страйку. Не пора провокувати робітників.

Справоздавець пос. Подоський (ББ) реферував справу сойм. реґуляміну. У дискусії пос. Пужак (ППС) каже, що справоздавець згадував, що в мин. каденції клюби лівої опозиції виступили були з ініціятивою загострення реґуляміну та забув, що тоді сойм був задовго в примусовій ситуації, що бюдж. сесію скорочено „гоцками-кльоцками“ на цілий місяць. Тепер хочуть знову справляти реґулямін, щоби до решти здавити опозицію, аби вона не могла висловитися.

Опісля промовляв пос. Стронський (Кл. Нар.) Він каже, що звіт комісії про голосування над реґуляміном є неправдивий, бо внесення цього комісія не прийняла, а відкинула. Предсідник ствердив був тоді в комісії, що проти реґуляміну було 7 голосів, отже внесення впало, бо була рівна скількість голосів. Тоді предсідник заявив: Я також голосую. Предсідник також хотів голосувати „за“. В приписі реґуляміну нема сказано, що після голосування „за“ і „проти“ хтонебудь може зголошуватися з додатковим голосом.

Коли на трибуну війшов віцемарш. Цар, пос. Арашкевич (Стр. Люд.) кричав: Начальник, що ломить закони! Віцемарш. Цар: Чести не приносить вам ця ординарність. Пос. Пйотровський (ППС): Ви не можете говорити про ординарність. Цар: Будьте ласкаві розгрішити мене згори, що не могтиму поставити моєї промови на такім високім рівні демагогії, як два попередні бесідники. Пос. Пйотровський: Безсоромність! Маршал прикликає Пйотровського до порядку.

На лавках опозиції дальше крики. Пос. Следзінський: Насильник законів Цар! Дальше серед галасу не чути, що цей посол кричав! Маршал виключає пос. Следзінського з одного засідання, а коли він не виходить, аж із трьох. Галас усе більшає. **Уіходить командант марш. сторожі з 5 сторожами та підходить до пос. Следзінського, щоби його випровадити. Той вириваєтся сторожам, підбігає до трибуни й дальше щось кричить. Сторожі підбігають за ним і знову стараються вивести його. Посли з партії Следзінського відгороджують його від сторожі та не дають вивести. Пос. Шпрінгерова (ППС) заставляє перехід сторожі, не допускає її до Следзінського. З другого боку надходить знова кількох сторожів, щоби дістати Следзінського в свої руки, та й тепер це їм не вдається, бо клюбові товариші заступають дорогу.** Пос. Вижиковський кричить: Хочете викинути Следзінського, який сидів у каторзі 6 літ, а ви, пане маршалок, з п. Царом де тоді були? Маршал прикликає Вижиковського до порядку, опісля виключає його зі засідання. Марш.: Коли заразже не вийдете, запропоную, щоби палата виключила вас на місяць.

Підчас шарпанини одного марш. сторожа хтось ударив у ніс, аж кров залила його. Двох інших ударили по руках, а одного пощипали по рамені.

В голосуванні ухвалили виключити Вижиковського. Крики не вгавають, тому маршал перервав засідання на 5 хвилин. Лівиця співає: „Гди наруд до бою вирушил з оренжем“. Всі посли виходять. Сторожа уставляється в дверях, щоби при повороті не впустити Следзінського та Вижиковського. За пять хвилин чути дзвінок, сторожа не впускає виключених послів. На трибуну входить Цар і починає говорити. Підчас його промови счиняється гамір. Маршал грозить найгострішими засобами.

Після віцемаршала Цара говорив пос. **Луцький.** Він зясував, що українці втратили, від коли дісталися під Польщу, які здобутки мали перед війною. Віцемаршал звертає бесідникові увагу, що він відбігає від теми. Маршал ствердив, що до голосу записано ще 7 бесідників і відложив дискусію над сойм. реґуляміном до найближчого засідання. Найближче засідання я23. жовтня.

ПРУШКІВ ПЕРЕЙДЕ ДО МОКРИХ.

На припоручення влади в найближчу неділю в містечку Прушкові відбудеться новий плебісцит у справі заборони продажі алькоголю, яку то заборону тамошне населення ухвалило тому кілька літ. Тепер ухвала за прогібіцією мабуть не перейде. Скарбова влада визначила вже 12 місць продажі монополевої горівки в містечку. Тепер Прушків одержить більше шинків, ніж мав перед прогібіцією.

НОВІ СУТИЧКИ У БРУНШВІҐУ.

Вчора вечором демонстрували у Бруншвіґу комуністи. Підчас сутички з комуністами гітлерівці вжили зброї. Поліція арештувала кілька осіб.

У Берліні у вечірніх годинах відбулися замішання; підчас стріляннини 2 особи поранені.

АНГЛІЯ ПЕРЕД ВИБОРАМИ.

Льондон, 20. Х. Під враженням Сновдена, що назвав програму Лейбур Парті облудним большовизмом, вчора зібралася біржа з настроєм віри в побіду урядової більшости.

Англійці поробили заклади, що уряд здобуде у виборах принайменше 196 мандатів.

Фунт штерл. підніс свій курс у відношенні до доляра на 3.88.

АМЕРИКА ГРОЗИТЬ ЯПОНІЇ.

Англійська преса повідомляє, що коли б усі дипльоматичні заходи великих держав у відношенні до Японії не мали успіху, тоді Злуч. Держави зорґанізують відплив золота з Японії. Японський амбасадор у Вашингтоні повідомив Стімсона, що Японія забрала вже свое військо поза ріку Ялю. Відкликала теж ескадру літаків, які кидають бомби. Направляють залізничі шляхи, постепенно відчиняють банки.

Токіо, 20. Х. Японія поставила Китаєві 5 основних вимог, заки вицофає свої війська зі занятих областей Манджурії. Про ці вимоги повідомили довірочно Бріяна, Друмонда і Стімсона.

1) Японія і Китай зобовязуються заґарантувати взаїмну непорушність кордонів.

2) Китай припинить протияпонські настрої й бойкот.

3) Запевнення безпеки життя і майна японців.

4) Китай поверне Японії кошти будови залізниць і признає важними дотеперішні залізничі умови.

5) Мусять бути признані права Японії на деякі области Манджурії й права, що виходять із китайсько-японського договору.

НОВИНКИ

— Арештовані під замітом приналежности до УВО в Тернопільщині. Вчорашну нашу статейку про арештування в Тернопільщині доповнюємо виказом арештованих, що його приніс ПАТ. А саме між арештованими є: Козуб Петро і Йосиф, Роговський Володимир, Охрімович Василь, Українець Омелян, Чаплинський Василь, Чикало Андрій, Тлумацький Степан, Козуб Андрій, Павлусь Ярослав і Гулька Володимир. В арештованих найшли велику кількість примірників „Сурми“ і „Юнака“, бюлетинів та бльочки з написом „На політичних вязнів“. Усі вичислені вище мали признатися до вини.

— Комітет ювилейної збірки для В. Стефаника повідомляє, що збірка буде закінчена при кінці листопада. Всіх, що дістали чеки П. К. О., а не використали їх, просимо звернути їх на адресу: дир. Микола Заячківський, „Народня Торговля“. Ринок 36.

— Обовязуючі почтові оплати. Пригадуємо нашим Читачам, що від 16. ц. м. обовязують нові почтові оплати враз із додатковою оплатою на безробітних. **Звичайний лист у краю оплачується 35 сот. маркою, звичайна листівка 25 сот. маркою;** поручений лист у краю 95 сот.; поручена листівка 85 сот.; друки звичайні у краю 10 сот. Закордонний лист 65 сот. маркою, закордонна листівка 40 сот.

— Смерть Артура Гольдмана. Як ми вже вчора повідомляли, помер у Львові власник друкарні при вул. Сикстуській, Артур Гольдман, проживши 70 літ трудящого життя. Це була відома постать, особливо серед українських діячів пера, які зпоміж усіх неукраїнських друкарень ще найрадше зверталися до друкарні Гольдмана — завдяки особистим прикметам цієї людини. Це був чемний, діловий і культурний купець-підприємець. У молодечих роках був соціялістом. В 1915 році москалі вивезли його у глиб Росії. Зі старенським Гольдманом сходить до могили цікава постать, симпатична всім, хто з нею мав нагоду стрінутися.

— Обмеження руху трамваїв у Львові. В останніх днях приняла міська рада Львова низку важних змін руху трамваїв у Львові. А саме: припинити рух трамваїв ч. „6“, „7“, „14“ і „15“, бо вони не оплачуються; змінити на прямки їзди „3“ і „9“ і присернути рух „2“. На шляхах „5“ і „9“ буде збільшена перерва між надїздом возів із 8 на 9 хвилин. У звязку з припиненням руху „14“ і „15“ буде зменшена перерва між возами „11“ із 11 на 9 хвилин і кожний другий віз матиме причіпку. У звязку з припиненням руху „6“ і „7“ продовжений шлях їзди возів „3“ до рогу вул. Личаківської і св. Петра й Павла, перерва між возами трамватиме 5 хвилин. З уваги на мале використування „4“ на шляху Ринок—Високий Замок, а більше на шляху Ринок—вул. Листопада, розділили вози „4“ на дві частини. Від Ринку на Високий Замок їхатиме менше возів із 8-хвилиновими перервами, а більше возів їхатиме з Ринку на вул. Листопада з 5-хвилиновими перервами між возами. „1“ матиме рух згущений, замість до

теперішніх 7 хвилин відступу, матиме 5-хвилинні перерви між возами. „8" їхатиме з Богданівки на Личаківський двірець з 12-хвилинними перервами, а на відтинку Богданівка—Гетьманські Вали з 6-хвилинними перервами з возами другого трамваю на тому шляху.

— **Новий журнал польської літератури.** Союз Польських Письменників у Кракові відновив, після чотиролітньої перерви, видавання „Літературної Газети". Кермує Й. А. Галушка. Журнал обєднав довкола себе таких письменників: К. Чаховського, М. Чуховського, Л. Кручковського, Т. Кудлинського, А. Полевка, Г. Морцінка, М. Русінка та Й. Бравна.

— **З львівської хроніки.** Все-отвираючим ключем отворив хтось мешкання Ц. Сайферд, при вул. Казимирівській. При тій нагоді зникли чотири срібні ліхтарі варт. 400 зол. — Білля варт. 300 зол. позичив хтось у З. Гампля при вул. Ягайлонській. — Лишив отворені двері інж. Л. Войткевич, при вул. Гофмана. Через „радіо" довідалися про це злодії й забрали шкуряну нагортку варт. 300 зол. — З авта, що постояло хвилинку на Ринку пропав плащ, Я. Ярошеві з Нового Санчу, варт. 350 зол. — Вирізали діру у дверях, як завжди „невідомі", бо довідалися, що Б. Шіферова (вул. Ченстоховська) має дороге срібне накриття. За сріблом і злодіями не остало слідів. — Не було дома Марії Валичевої, при вул. Травгута, з нетерплячки вижидання забрали невідомі гості білля варт. 400 зол.— За знасилування 8-літньої дівчинки сидить у холодній Казимир Захарек. — На вул. Пелчинській зударився трамвайний віз із вантажним автом. Шофер і 2 пасажири трамваю легко ранені. — Смертельно затроїлася світильним газом слуга Мойсея Діка — Марія Демків через необережність. Варила чай на газовій кухонці й пішла спати. Господарі застали рано холодне тіло затроєної. Поліція веде слідство. — В. Карпа з Кор. Білки наїхав на вул. Курковій на Юлію Черкаську. Важко поранену відвезли до лічниці.

— **У страха великі очі.** Французька опінія, а з нею й польська, занепокоєна ревеляціями французького часопису „Леклерер де Ніс" про величезні зброєння Німеччини. Велика голяндська фірма Влесінґ і С-ка в Голяндії виробляє маси гармат і муніції на німецьке замовлення. В Крімпен біля Амстердаму є артилерійські маґазини, в яких находиться 1500 гармат, призначених для Німеччини. Подібний маґазин улаштовано в Гокезан. Голяндська фірма стоїть у звязку з німецькою фірмою Крупа і працюють у ній переважно німецькі інжиніри.

— **Матушка в домі божевільних.** 19. ц. м. в 6. год. вечором перевели лікарі оглядини, винов ника залізничої катастрофи під Біяторбадь, Сильвестра Матушки. Оглядини виявили поступовий параліж і духове збочення. З припоручення слідчого судді перевезли його вчора в 9. год. до захисту для божевільних на 3-тижневу лікарську провірку.

— **Що було 19. жовтня в минулому?** 1745 р. помер англійський сатирик Й. Свіфт, автор „Подорожей Ґулівера". — 1812 р. відворот Наполеона зпід Москви.

— **Неінтеліґентна гра у бріджа.** На Радянщині перебував К., автор підручника про гру у бріджа. У робітничому клюбі Москви хотів він навчити „товаришів" цієї гарної гри. Йому сказали, що брідж „неінтеліґентна гра" і з неї ніякого хісна для комунізму та світової революції. — У Шікаґо засудив суд на електричне крісло 4-ох бандитів. До останньої хвилини перед смертю грали вони у бріджа при звуках грамофону.

— **Король Болгарії в Італії.** 18. ц. м. приїхав на короткий побут до Риму король Болгарії разом із дружиною та замешкав у короля Італії.

— **По широкому світі.** У Ґандаві відбувся процес членів флямандської організації, які підчас заворушень у Діксмунді зірвали бельгійський прапор. Суд засудив обвинувачених на грошеві ґривни і від 15 днів до 3 місяців тюрми. — У Брюселі зібралися китайські студенти перед японським консулятом і кричали: „Най живе Китай! Геть із Японією!" — Канцлер Бріні́нґ виїхав на тижневий відпочинок. Він поверне до Берліна 25. ц. м., щоби привитати міністра закордонних справ Італії — Ґрандія. — На подорож до Зед. Держав дістав премієр Лаваль 400.000 франків, себто 121.560 зол. — Австрійський Союз Спортовців вирішив не висилати своїх представників на Олімпіяду 1932 р. у Льос Анджелес. — На припоручення прокуратора арештувала поліція, редактора „Поморського Слова", Піща, за протидержавну промову у Зеленю, вамбжеського повіту, на Поморю.

— **З Українського Лікарського Т-ва.** 22. X. ц. р. в 19. год. відбудуться сходини членів. На денному порядку справа заснування лікарської кооперативи. Сходини в домівці Т-ва при вул. Гродзіцьких 4/III.

З судової салі.

СПРАВА Б. КРАВЦЕВА І ТОВАРИШІВ.

ДРУГИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

До год. 11. передполуднем тріває відчитування акту обвинувачення, що почалося ще вчора. Після скінчення його випроваджують із салі обвинувачених за винятком першого *Кравцева*, що має складати свої зізнання.

ОБВ. Б. КРАВЦІВ ПРО ГУРТОК УКРАЇНСЬКИХ ДЕРЖАВНИКІВ І СОЮЗ НАЦІОНАЛІСТИЧНОЇ МОЛОДІ.

Предс. *Ягодзінський:* Коли почали ви свою політичну діяльність?

Обв. *Кравців:* Моя політична діяльність почалася приблизно від 1924 року, коли я був на українському тайному університеті у Львові, де студіював фільософію. Тоді належав я до гуртка українських державників. Його ідеольоґія була націоналістична, ціль, як і в інших націоналістичних орґанізаціях: вільна, незалежна, соборна Україна. Консеквенцією приналежности до цього гуртка була праця в чит. „Просвіти" і в „Соколі", головно у формі виголошування рефератів. До Пласту належав я ще від 1918 року аж до часу його розвязання. Від 1923 р. редаґував пластовий місячник „Молоде Життя", що був леґальний.

З кінцем 1926 року гурток українських державників перемінився в „Союз Української Націоналістичної Молоді", якого я став головою. Орґаном цеї ґрупи були „Смолоскипи", а пізніше „Юнацтво". Цей другий орґан зредаґував я сам, одначе вийшло тільки одно його число в 1928 р.

Предс.: Чи ви належали до УВО, чи ОУН?

Обв.: Ні, а таксамо не удержував ніяких звязків ані з Коновальцем, ані зі Сеником, хоч це мені закидує акт. обвинувачення.

Предс.: Яка ріжниця була поміж УВО й ОУН з одного і СУНМ з другого боку та чи була яка лучба між тими орґанізаціями?

Обв.: Ріжниця між тими орґанізаціями полягала в тому, що в ідеольоґії Союзу лежало, передовсім виховування українського народу на всіх ділянках суспільного життя та підготування його при помочі всяких леґальних засобів до майбутнього державного життя. Тимчасом УВО змагала до цього нелеґальними засобами, терором і саботажами, що було ідеольоґії Союзу зовсім противне і чуже.

Предс.: Що сталося дальше зі Союзом Нац. Молоді?

Обв.: Коли мене в 1928 р. поліція арештувала у звязку зі Союзом і з нападом польських корпорантів на Акад. Дім та його обороною, я по виході на волю не хотів наражувати членів Союзу і себе на дальші переслідування, тому й перемінив СУНМ на філію Т-ва Наукових Викладів ім. Петра Могили. Ідеольоґія цеї орґанізації погоджувалася з ідеольоґією попередника. Т-во це є зареєстроване на поліції. Працю в тому т-ві попровадив вже не я, а покійний Степан Охримович.

УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ І БІЛЬШОВИЗМ.

Предс.: Чим занялися ви тоді?

Обв.: Я став працювати у *протибільшовицькому Закордонному Комітеті Української Націоналістичної Партії*, що істнувала на Радянській Україні. Метою цеї партії була протибільшовицька націоналістична пропаґанда на українських територіях, занятих більшовиками. Закордонний комітет цеї партії мав паралізувати більшовицькі впливи у краю та взагалі поза межами більшовицької держави. Дальше цей комітет пересилав відповідню літературу на Рад. Україну. У краю акція закорд. комітету проявлялася маркантніше тоді, коли новоприбувший до Львова радянський консуль Лапчинський почав щораз то більше вдиратися в життя українського громадянства у краю загалом, а в його установи зокрема. Тоді то вперше виступив я на Освітньому Конґресі 21. XI. 1929 року з відповідним протестом. В тому приблизно часі мав я теж у Львові реферат на вічу українського студентства, де ухвалено проти Лапчинського і взагалі проти більшовиків гострі резолюції. З приводу цього віча виготовив проти мене прокуратор ще інший акт обвинувачення за підбурювання, бо після цього віча деякі студенти вибили в більшовицькому консуляті шиби.

Подібні резолюції як на протибільшовицькому студ. вічу, винесло українське громадянство в цілому краю і за кордоном та були друковані в українській пресі.

ПРАЦЯ ОБВИН. В „УКРАЇНСЬКОМУ ГОЛОСІ".

Предс.: Коли зачалися і якого роду були ваші взаємини з редактором „Українського Голосу" З. Пеленським?

Обв.: Ред. Пеленський приїхав з Берліна в жовтні 1929 р., говорив мені, що хоче видавати в краю націоналістичний орґан і запросив мене до співпраці в ньому. Я дописував до нього до-

сить часто, але мої статті не були конфісковані так часто, як каже акт обвинувачення. Найвище два рази.

„Сурма" приходила часом почтою до „Українського Голосу" або до дому і я читав її, бо як журналіст хотів знати, що там пишуть.

Предс.: Що це таке „Прун", про що згадує ред. Пеленський в листі, який вам забрали підчас ревізії?

Обв.: „Прун", це провід руху українських націоналістів. Він мав на ціли сконцентрувати націоналістичний рух у Львові, перебрати редакцію „Українського Голосу" та збирати фонди на його удержання.

Предс.: Як відносився „Укр. Голос" до УВО і ОУН?

Обв.: На ділі не похвалював ні саботажів ні терору та взагалі всякої нелеґальної роботи і змагав до оснування леґальної партії українських націоналістів.

АВАНТЮРА В „ДІЛІ".

Опісля предсідник жадає пояснень щодо всяких паперів, які забрала поліція у Кравцева, а цей дає вичерпуючі вияснення. Довше треває діяльоґ на тему одного комунікату.

Предс.: Що це за комунікат? Якась авантюра з ред. Мудрим?

Обв.: Наскільки собі пригадую, цей конфлікт повстав з причини появи якоїсь статті в „Ділі", що гостро скритикувала націоналістичну молодь. На неї запротестували вислані до ред. Мудрого два студенти Стефаник і Гасцький. У відповідь на це ред. Мудрий висловився в „Ділі" не дуже похвально про цих делеґатів. Отже висловом дальшого протесту мав бути саме цей комунікат.

Прим. „Сурми" найшлися в обвинуваченого щойно при другій ревізії, хоч ревізія переведена раньше, але цього самого дня і в тому самому мешканні не дала ніяких вислідів.

БІБРКА.

В обв. найдено теж рукопис статті про напад під Бібркою, котру написав для „Укр. Голосу". Обв. каже, що з цим нападом не мав нічого спільного, написав її тому, що цією подією цікавився тоді загал. Дачишина не знає і нікого до нього не посилав із запитом, де є гроші з цього нападу.

ЗАПИТИ ПРОКУРАТОРА Й ОБОРОНИ.

Прокуратор: Чи „Союз Нац. Молоді" брав участь в конґресі у Відні, де утворилася ОУН?

Обв.: Ні, СУНМ участи в ньому не брав. Я сидів тоді в тюрмі. Якщо хтось з краю був на ньому, то хіба тільки в характері зовсім приватному.

Д-р Ганкевич: Чи у вас найшли крім оцеї націон. літератури ще й іншу?

Обв.: Так, найшли теж деякі заборонені комуністичні друки, але їх оставили.

Обор. *Ганкевич:* Дивно. А чи можемо довідатися щось ближче про цей закорд. комітет?

Обв.: Ближчих пояснень про нього не можу подати, так само назвищ заанґажованих там осіб. Був це невеличкий гурт людей, що удержував контакт з Рад. Україною.

Можу навести свідка Віталія Юрченка, що втік з концентраційного табору зі Соловецьких Островів в СРСР і зголосився до мене. Цей свідок може сказати про працю Української Націоналістичної Партії і про наш контакт з нею.

На тому покінчились зізнання цього першого обвинуваченого і слідували розпити дальших обвинувачених, а це братів **Осипа і Жигмонта Процишина та Прокопа Матийцева.**

ПЛЯН КАСАРЕНЬ У СТУДЕНТСЬКОМУ ІНДЕКСІ.

На **Осипі Процишині** тяжить передовсім закид шпіонажі обоснований найденим в його

індексі пляном касарень 1 п. гірської артилерії в Стрию.

Обвинувачений до ніякого злочину не почувається. Яким дивом найшовся цей плян у його індексі, цього не знає. Він був від жовтня 1929 р. до січня 1930 р. поважно хворий і тому не маючи спроможности самому збирати підписи професорів на університеті, передав його до збирання товаришам. Хто збирав ці „номіна" і через чиї руки переходив цей індекс цього він не знає. Індекс цей передано до дому, як він був ще хворий і він так лежав аж доки поліція його при ревізії не найшла. Мимо цього не арештовано його тоді, але аж далеко пізніше.

Да з листопада 1929 р. промовляє за його невинністю, бо якраз тоді він хворів.

ЖИГМОНТ ПРОЦИШИН І ПРОКІП МАТИЙЦІВ.

Брат попередника до ніякої вини не почувається. В „У. Голосі" редагував відділ „По широкому світі". Головний його „крімен" — стаття, яку написав до „У. Г.", не є тою, що він написав, хоч наголовок цей самий.

Прокіп Матийців — не є тепер членом ніякої політичної партії, бо після засуду в процесі Атаманчука і відбуттю кари віддався виключно праці на кооперативному полі. Розуміє дуже добре, що **анґажування себе в якійнебудь нелеґальній роботі вийшло би хіба тільки на шкоду української кооперації.** Тому катеґорично застерігається проти посуджування його в приналежности до УВО і активної роботи в її користь.

В Долинщині не бував, хіба коротко в службових справах.

Опісля описує докладно переведену в його річах ревізію у Войнилові підчас якої найдено вибуховий матеріял.

Він знаючи, що за ним шукає поліція, чекав на неї цілий день і тому мав доволі часу приготовитися до неї. Предмети, які найдено в нього уважає за підкинені кимсь незнайомим.

На цьому розправу цього дня покінчено.

(вн).

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 20. X. ц. р. за масло експортове та десерове пріма 2·90 зол., за літру молока 23—24 сот., літру сметани 1·10 зол., копу яєць 5·50—5·60 зол.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

EMMANUEL EVAIN: LE PROBLEME DE L' INDEPENDANCE DE L' UKRAINE ET LA FRANCE Préface de M. Edouard Soulier. Paris 1931. Librairie Félix Alcan.

ЖУРНАЛИ.

УЧИТЕЛЬСЬКЕ СЛОВО, орґан „Взаїмної Помочі Українського Вчительства". Р. XIX. Ч. 17—17., жовтень 1931.

СОЦІЯЛ-ДЕМОКРАТ, орґан закордонних орґанізацій УСДРП. Жовтень. Ч. 9. 1931. Подєбради. Літоґрафований випуск.

СПОРТОВІ ВІСТИ, орґан Українського Спортового Союзу у Львові, ч. 16. з 1. і ч. 17. з 15. жовтня 1931.

Виказ жертв

зложених в зол. на „Фонд Ветеранів" у III-му чвертьріччю 1931.

Інж. Базилевич, Данціг 2, учит. А. Баландюк, Чижев 10, А. Бачинський, Калуш 9, О Бачинська, Стрий 3, І. Біланський, Перемишль 12, І. Білобрам, Бурштин 6, д-р Д. Блавацький, Бібрка 15, С. Бріль, Тудорів 6, проф. І. Брикович, Тернопіль 20, о. І. Брикович, Кривеньке 8, о. В. Венгринович, Ваньовичі 12, О. і Г. Вовки, Шешори 20, В. Вороневич, Буськ 6, о. І. Гавриляшин, Лучиці 4. С. Гандзюк, Лубна 7·50, д-р Т. Гвоздецький, Липиця Дол. 10, В. Глібовицький, Шешори 12. П Глібчук, Тчев 6, Т. Гоза, Перемишль 9, о М. Головінський, Доброполе 12, учит. О. Горбатий, Олькуш 5 учит. М. Горозинська, Ваньовичі 12, д-р Гуркевич, Самбір 25·40, д-р М. Гардецький, Кути 5, Т. Гогоц, Борислав, 6, інж Е. Гоїв, Познань 5, В. Дяків, Немирів 15, Д. Жук, Майдан Сін. 3, д-р Жуковський, Підволочиська 5, о. П. Задворняк, Деревляни 10, о. Л. Залужний, Заланів 6, д-р А. Запітний, Теребовля 5, проф. І. Заяць, Перемишль 6, Р. Заячківський, Надвірна 6, Мр. І. Зварун, Збараж 2, д-р П. Зволинський, Болехів 3, М. Зубрей, Перемишль 6, О. Качанюк, Любомирка 1, П. Костюк, Руда Паб. 6, К. Котис, Перемишль 7·50, І. Коцур, Краків 25, інж. Кульчицький, Рогізно 5, суд. В. Курилович П·дкамінь к/ Бродів 15, д-р С. Кушнір, Яворів 6, С. Ласовський, Фільварки 3, інж. Ю Лашкевич, Познань 15, д-р Г. Левицький, Стрий 20, Ю. Левицький, Осмолода 3, Я. Левицький канд. нот. Винники 15, д-р М. Лепкалюк, Галич 5, Р. Луцик, Дрогобич 8, П Маґас, Борислав 95·35, о. С. Мазур, Новосілки 3, д-р В. Маковський, Лісько 10, О. Максимюк, Катовиці 20, суд. Я. Марків, Бучач 6, Т. Мартинець, Станиславів 4, І. Масюк, Коломия 5, В. Мацьків, Липиця 3, В. Михалевич, Краковець 5, О. Моровик, Красноїлля 2·50, д-р Р. Могильницький, Познань 5, Моравський, Познань 2·50, Л. Налуковий, Копичинці 9. П. Особа, Людвиківка 9, Г. Панас, Броди 15, Пилипінська, Познань 5, о. Т. Прийма, Дуліби 20, д-р І. Рижій, Миколаїв н/ Г. 12, П. Романівський, Дулибів 5, д-р М. Рожанківський, Калуш 40, д-р М Сірко, Броди 10 П Скочиліс, Сікож 5, П. Сваль, Борщів 5, І. Сохоцький, Іців 10, д-р І. Станько, Любачів 5, Д. Стельмах, Жабиця 1, Ю. Татуньчак, Поремба Жег. 17·50, М Тимякін, Бабин 5, д-р Томкович, Борщів 3, О. Третяк, Судова Вишня 4, д-р М. Фільц, Яворів 3, О. Хавра, Коломия 6, о. Е. Цегельський, Янів н/ Тереб. 2·50, о В. Чопей, Галич 3, інж Р. Шепарович Станиславів 3, Б. Янович, Борщів 6, о. В. Яремкевич, Вовче 1, Службовики П. С. К., Стрий 79·20.

Львів: д-р В. Бабій 3, проф Бадзюк 10·50, П. Бакович 9, д-р Витанович І. 1, М. Біганський 4·50, І. Білостоцький 3, д-р Р. Білас 5, інж. М. Боднар 6, ред. О. Боднарович 6, М. Бонковський 7·50, д-р Д. Бревка 3, М. Бриліньський 3, д-р Т. Бурачинський 15, В. Барвивода 1·50, І. Василик 6, В. Васильків 4, д-р І. Вегера 3, І. Витвицький 0·50, д-р Волошин 20, С Волошиновський 9, А. Гавопяко 6, проф. С. Гайдучок 1·50, М. Галушинський 5, Ю. Галяревич 6, О Ганицький 6, д-р С. Ганицький 3, Г. Гладкий 6, д-р Б. Гнатевич 5, В. Головка 6. І. Грабар 6, І. Грещак 3, І. Гронницький 2, Я. Ґузар 1·50, М. Ґебус 1·50, д-р І. Гижа 3, інж. К. Ґуран 3, д-р О. Дашкевичева-Степанів 2, д-р Р. Дашкевич 1, Г. Дмитрів 4, інж. В. Дувало 4, В. Дуткевич 1, інж Еліяшевський 2, інж Г. Йовик 1, д-р В. Калина 1, інж. М. Капуста 12, О. Карпінський 6, Д. Квасниця 6, В Кипріян 3, М. Кисілевський 6, М. Климкевич 2, В. Кміцикевич 6 І. Коваль 1·50, М. Козланюк 0·50, Г. Ковч 6, д-р М. Коновалець 6, Я Косоноцький 6, О Косоноцький 6, О. Костик 6, інж. Коваль 6, М. Котунюк 5, інж. П. Копюба 3, д-р П. Кривуцький 7·50, В. Кубаєвич 6, В. Кудрик 6, М. Кузик 4, учит. Я Кузьмів 1, Л. Кульчицький 3, Д. Кульчицький 3, Р. Купчинський 1, О. Кутний 1, о. д-р В. Лаба 10, д-р Лаврівський 2, І. Лада 2, В. Левицький 3, проф. С. Левицький 3, О. Лемішка 3, Л. Лепкий 6, Фр. Ю Левий 20, Л. Лісковацький 5, д-р В. Лициняк 4, д-р Луцький 8, Т. Логин 1, О. Луцький 30, С. Магаляс 6, д-р Л. Макарушка 2·50, д-р Л Максимонько 10, о. О Малиновський 7·50, Я. Маренін 3, д-р І. Мартюк 4, М. Матюшенко 3·60, інж А. Мельник 7·20, М. Мельничук 6, П. Мечник 4, Т. Миссак 3, В. Мриглоцький 2, ред. В. Мудрий 6, дир. А. Мудрик 9, інж. Мудрак 15, д-р М. Музика 7·50, О Навроцький 6, дент. Я. Насс 6, д-р І. Німчук 6, Л. Огоновський 6, д-р Я. Олексишин 6, інж. І. Ольховий 6, М. Павлюк 6, В. Палів 5, інж. А. Палій 9, П. Паліїчук 6, д-р К. Паньківський 5, В. Паньків 10, д-р Я. Пастернак 6, П. Пасіка 6, З. Петря 3, К Плетінка 3, проф. Ю. Полянський 3·50, інж. Б. Попович 5, П. Постолюк 5. Т. Пявка 15, дир. О Радлевський 45, інж. Р. Раковський 6, інж. В. Рижевський 20, радн. Рожанківський 12·50, інж. З. Рудик 6, д-р І. Рудницький 7·50, М. Рудницький 6, інж. Л. Савойка 1, П Сайкевич 1, І. Семянів 7·50, інж. А. Сербин 5, Я Скопляк 12, д-р В Старосольський 5, І Стенчак 4, І. Стернюк 6, О. Стецура 0·50, Я. Стефанович 5, М. Струтинський 2, інж. М. Творидло 9, апт. М. Терлецький 40, ред І. Тиктор 6, С. Триш 3, С. Трусевич 3, В. Туркевич 31·25, проф Л. Турчин 4, С. Український 4, В. Фарміґа 5, І. Федак 3, І. Фостаковський 15, М. Харамбіс 2, Е. Храпливий 6, д-р П Цимбалістий 2, о. Я. Чернинський 10, А. Чір 3, д-р М. Чубатий 9, ред. Л Чубатий 4, дир. Ю. Шепарович 15, інж. Ю Шепарович 4, інж Л. Шепарович 15. Ю. Шкрумеляк 4·50, К Єзерський 9, д-р В Юзвак 8, З. Юзичинський 6, Л. Ясінчук 2.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Середа, 21. жовтня, година 7·30 веч. „Буря у склянці води".

Четвер, 22. жовтня, година 7·30 веч. „Буря у склянці води".

Пятниця, 23. жовтня година 7·30 веч. „Буря у шклянці води".

Театр Ріжнородностей:

Середа, 21. жовтня, год. 7·30 вечором „Колисанка".

Четвер, 22. жовтня, год. 7·30 вечором „Моральність пані Дульської".

Пятниця, 23. жовтня, година 7·30 веч. премієра: Несповнені мрії".

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма „Траґедія на Монблян" і додатки.

КАСІНО: „Бастер Кітон на фронті".

ЛЕВ: „Блакитний експрес".

МАРУСЕНЬКА: „Дорога упадку й ганьби".

МІРАЖ: „Сірий дім".

ОАЗА: „Льокомотива ч. 2329 (Льон Чаней).

ПАЛЯС: „Співачка із завулка".

ПАН: „Серце на вулиці".

ПАСАЖ: Звукова версія „Тарзан володар джунглів".

ПРОМІНЬ: „Біле пекло Піц-Палю" та додатки.

СИЛЕВЕ: „Ніч насолод" (Ів. Петрович, Агн. Ештерґазі).

УЦІХА: „Отруйна квітка" з Лілею Дагівер і „З димом пожеж".

ХИМЕРА: Звукова фільма „Пат і Паташон як стрільці".

Програма радіо.

Пятниця, 23. жовтня 1931.

Липськ (259,3) 21·50 Пісні моряків. **Моравська Острава** (263,4) 16·00 Пісні. **Братислава** (278,8) 20·00 Спів. **Брно** (341,7) 15·00 Концерт. **Льондон** (356,3) 22·20 Передвиборчі промови. **Гамбург** (372,2) 22·30 Збірний концерт. **Букарешт** (394,2) 20·00 Оперетка „Пташник". **Берлін** (419) 16·30 Весела музика. **Харків** (426) 15·00, 18·00, 20·00 Концерт. **Рим** (441,2) 17·30 Збірний концерт. **Гельсінгфорс** (453,2) 19·05 Концерт **Лянгенберг** (472,4) 19·30 „Безробітний у сучасній літературі". **Прага** (486,2) 20·20 Пісні. **Мілано** (500,8) 19·20 Музична всячина. **Брукселя** (508,5) 22·00 Концерт. **Відень** (516,4) 19·00 „Люди, що хотіли змінити світ". **Рига** (525,5) 20·30 Пісні Лотишів. **Будапешт** (550,5) 19·00 Хор. **Любляна** (575,5) 20·00 Передача з Білгороду. **Ленінград** (1000) 18·30 Веселий вечір. **Ослько** (1071,4) 20·30 Концерт. **Калюндборг** (1153,8) 20·10 Італійські пісні. **Москва** (1481) 19·30 Концерт. **Париж** (1724,1) 21·00 Опера.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Четвер, 22. жовтня 1931.

Львів (380,7) 11·40 Перегляд краєвих часописів. 11·58 Час із Варшави. 12·10 Про погоду дня. 12·15 „Мій досвід у закладанні пасовиськ. 12·35 Про 3-ій шкільний концерт. 12·50 Збірний концерт. 15·05 Господарські оповістки. 15·50 Для дітвори „Бабине літо". 16·20 Навчання французької мови. 16·55 Господарські підсумки. 17·35 Концерт. 18·50 Всячина. 19·15 Радіо у школі. 19·45 Радієвий денник. 20·00 Душа Волині. 20·15 Збірний концерт. 21·25 Золота зява. 22·45 Оповістки 22·50 Спортові новини. 23·00 Танкова музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Спростування. Звичайні Загальні Збори Кружка „Рідної Школи" в Дрогобичі **відбудуться в понеділок 26. жовтня 1931, а не** як помилково було подане: понеділок 27. жовтня 1931.

До членів Т-ва „Відродження" у Львові! В суботу дня 24. жовтня ц. р. в год. 18·30 (6·30 вечором) відбудуться ширші сходини всіх членів Українського Протиалькогольного Т-ва „Відродження" у Львові в домівці Т-ва при вул. Троїцьких 4/III. На сходинах виголосить голова Т-ва д-р С. Парфанович реферат п. з. „Враження з X протиалькогольного конгресу в Кракові", на який прохаємо конечно явитися. На сходинах обговориться теж багато важних справ. Гости дуже раді.

Український Театр під адм. проводом І. Волощука.

СТАРИЙ САМБІР:

22. X. „Хмара".
23. X. „Для щастя".
24. X. „У вирі кохання".
25. X. „Циганка Аза".

Український Подільський Театр.

ГУСЯТИН.

21. X. ц. р. „Церковна Миш".
22. X. ц. р. „Танок Венери".
23. X. ц. р. „Зрада".
24. X. ц. р. „Ревія" (Веселий Вечір).
25. X. ц. р. „Плач Ізраїля".

ТОВСТЕ.

26. X. ц. р. „Жінка Вампір".

ГРИМАЛІВ.

27. X. ц. р. „Жінка Вампір".
28. X. ц. р. „Танок Венери".
29. X. ц. р. „Церковна Миш".

СКАЛАТ.

30. X. ц. р. „Плач Ізраїля".
31. X. ц. р. „Жінка Вампір".

Вскорому часі Театр виставить народню оперетку „Козацьке Сватання" і „Жидівський Розвід".

Склад Театру 16 осіб, власна концертова орхестра під пров. п. Кашиця. Просимо ласкаво Вп. п. Акторів п. Янішевського і Єрофеєва подати свою адресу на імя Ю. Кононіва. 6·5

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.